

Като ядовити коси на безмилостни богини,
 Кои управляватъ края на тозъ видимъ свѣтъ лжжовень,
 Покосиха живота ѝ, и то толкозъ предврѣменно.
 Нека ми е позволено върху нейния гробъ студень,
 Да прокълна поне сега тазъ враждебна уриеница,
 И да кажа за Елиа, живота ѝ откровенно :
 Колко бѣше цѣломъдра и послушна глжлжица,
 Да са знае това всжду по тазъ обширна вселенна,
 И въ потайни-тѣ сѣнки на прѣисподня-та бѣздна.
 Послушай пакъ молба-та ми, О! ти богино весилна,
 Та да велиши близу при тебъ, мой-та скитница обячна,
 В' Елисейски-тѣ полета, вѣнъ отъ печални-тѣ места ;
 Нек' мирта вржхъ чело-то ѝ са размиса с' росни цвѣтя.
 Тазъ, коя-то толко рано похити моя-та радостъ ;
 Сама бѣ моя кжщница, моя надѣжда и животъ,
 Еднакавъ ни бѣше вкуса и еднакви усѣщаня,
 Сърдца-та ни повлѣчени, все камъ едни желаня ;
 Между насъ бѣ всичко общо, и работа и наслада
 Ти обичаше да шие, знаеше да прѣде вжлна,
 Ржка-та ѝ камто мене всякога бѣ посочена ;
 В' кжщи пестовна кжщница, в' обичъ слободна и вѣрна
 Ней гозби-тѣ безъ мене, нѣмаха никаква сладостъ.
 И духа и сърдце-то ѝ искрено ма сдружаваха ;
 Нейний-тѣ похватъ вовъ сичко, умовитостъ и разбраностъ
 На всѣка мицута и часъ, въ живота ми прошиваха.
 Но кога менъ не ще има, О! ти кой-то ще да владашъ
 Надъ тази гробница моя, що не може тя познава,
 Моля ти са приятелю, често да я украшавашъ
 Какво-то всякога да е отъ време-то учувана
 И покрита по нѣкога, с' червень росень тржндафелець
 По-меризливъ и по-пжстаръ и отъ всевеселий здравецъ ;
 А пакъ пролѣтни-тѣ цвѣтя и плодове-тѣ есенни
 Рвдомъ тамо да са срѣщатъ, и венчки мечти суетни,
 Като мжлкомъ прѣминуватъ, съ почетъ да оставатъ гроба,
 Дет' почива за всѣкога мой-та обична сжпруга.

« Тѣзи стихове Дежарденъ преведе една вечеръ на Вапо-
 ра верѣдъ глжчка-та на офицери-тѣ, сетиѣ по наша молба,
 сжстави въ стихове и долни-тѣ наши общи впечатления :

Слѣдъ хилядо шестстотинъ години
 Дойде единъ неизвѣстенъ пжтникъ,
 Тука в' рога в' вѣти-тѣ твжрдини,
 Та намѣри вржхъ тоя пжтникъ :
 Въ стихове ясно изложена
 Фронтонова молба камъ богини,
 Кои не е сжвсемъ изгубена,
 Като сега гроба Елиини
 Са обжрналъ на бистръ кладенець
 И отврѣдомъ обрасалъ съ здравецъ.
 Дѣ Бжлгарки моми и дѣчица
 Си наливатъ студена водица,
 Дѣт' са сбиратъ и Пролѣтъ и Ёсенъ
 На весели разходки съ пѣсенъ.